

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 556/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z vyžiadaného spisu krajského súdu sp. zn. 2 Ntc 5/2016 vyplýva, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Ntc 14/2015 z 5. augusta 2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Urto 5/2015 zo 4. novembra 2015 podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, uznal a nariadil výkon rozsudku Okresného súdu Rokycany sp. zn. 1 T 98/2012 z 11. marca 2013 a rozsudku Krajského súdu v Plzni sp. zn. 8 To 162/2013 z 29. mája 2013, ktorými bol sťažovateľ uznaný za vinného zo zločinu týrania osoby žijúcej v spoločnom obydlí podľa § 199 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a d) Trestného zákonníka Českej republiky, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní päť rokov a šesť mesiacov. Sťažovateľ ešte počas výkonu trestu odňatia slobody v Českej republike podal žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu, o ktorej rozhodol Okresný súd Příbram uznesením sp. zn. 0 Pp 177/2015 z 25. novembra 2015 tak, že ho podmienené prepustil z výkonu trestu odňatia slobody. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Příbram sťažnosť, na základe ktorej Krajský súd v Prahe uznesením sp. zn. 11 To 6/2016 zo 14. januára 2016 rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Dňa 20. januára 2016 (t. j. ešte pred právoplatným rozhodnutím o žiadosti sťažovateľa o podmienené prepustenie súdmi Českej republiky) bol sťažovateľ prevzatý na výkon trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky. Dňa 29. marca 2016 bola žiadosť sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody z 19. októbra 2015, pôvodne adresovaná Okresnému súdu Příbram, predložená Krajskému súdu v Prešove ako súdu príslušnému na konanie vo veci sťažovateľa. Krajský súd konanie o predmetnej žiadosti viedol pod sp. zn. 2 Ntc 5/2016.

Sťažovateľ svoju sťažnosť doručенú ústavnému súdu odôvodňuje najmä takto:

„Okresný súd Píbram zaslal žiadosť o podmienené prepustenie do väznice Leopoldov dňa 11. 3. 2016, z väznice Leopoldov bola žiadosť... dňa 21. 3. 2016 zaslaná Krajskému súdu v Prešove.

Krajský súd Prešov si až dňa 28. 6. 2016 vyžiadal hodnotenie na moju osobu žiadosťou – list zo dňa 23. 6. 2016 sp. zn. 2 Ntc/5/2016, hodnotenie bolo odoslané Krajskému súdu Prešov dňa 10. 7. 2016 a následne k tomu bol vytýčený termín pojednávania na 5. 10. 2016. Toto časové rozpätie a prístup Krajského súdu v Prešove je porušením Ústavného zákona SR čl. 48 ods. 2 a Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 6, čl. 13.

Pojednávanie z 5. 10. 2016 bolo odročené na neurčito z dôvodu karantény... ktorá bola vyhlásená od 3. 10. 2016 a mala trvať do 16. 11. 2016. Dňa 29. 11. 2016 som bol preeskortovaný do ÚVTOS Košice z ÚVTOS Leopoldov, dňa 6. 12. 2016 som bol preeskortovaný do ÚVV a ÚVTOS Prešov z dôvodu, že vo veci sp. zn. 2 Ntc/5/2016 bolo vytýčené pojednávanie na 7. 12. 2016 – 10.30 hod. Toto pojednávanie bolo po ukončení návrhov a predložení posledných listín v môj prospech prerušené z dôvodu porady pred vynesením uznesenia, následne po príchode do súdnej siene bolo pojednávanie odročené na dobu neurčitú, keďže medzi dôkazmi navrhovanými v môj prospech bolo aj uznesenie Okresného súdu v Píbrame zo dňa 25. 11. 2015 pod j. č. 0 Pp 177/2015-82, v ktorom som bol z výkonu trestu OS prepustený.

... všetky ďalšie (sťažovateľom podané, pozn.) sťažnosti a žiadosti boli v končenom dôsledku postúpené na Krajský súd v Prešove, ktorý nereagoval... Až listom z 3. 11. 2016, ktorý ja osobne prijímam ako ukážku súdnej moci a pohrdanie právnym štátom a demokratickou spoločnosťou.“

Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, predmetom ktorého bolo rozhodovanie (aj) o jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné

právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Za iné (ďalšie) dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer (IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, pričom v obsahu týchto práv neexistuje zásadná odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98), čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne.

Z vyžiadaného spisu krajského súdu sp. zn. 2 Ntc 5/2016 vyplýva nasledujúci priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 17. marca 2016 sťažovateľ podal krajskému súdu žiadosť o preradenie z výkonu trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Označená vec bola krajským súdom od 21. marca 2016 vedená pod sp. zn. 2 Ntc 5/2016.

2. Dňa 22. marca 2016 krajský súd požiadal Ústav na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej len „ústav“) o podanie hodnotenia sťažovateľa v súvislosti s jeho žiadosťou o zmenu spôsobu výkonu trestu.

3. Dňa 29. marca 2016 ústav postúpil krajskému súdu žiadosť sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu z 19. 10. 2015, ktorá mu bola zaslaná Okresným súdom Příbram.

4. Dňa 11. apríla 2016 ústav postúpil krajskému súdu podanie sťažovateľa z 1. apríla 2016, ktorým svoju žiadosť o zmenu spôsobu výkonu trestu vzal späť.

5. Dňa 9. júna 2016 bola krajskému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v súvislosti s „obnovou súdu“ týkajúceho sa uznania a výkonu cudzích rozhodnutí v jeho veci.

6. Dňa 23. júna 2016 krajský súd požiadal ústav o podanie hodnotenia sťažovateľa v súvislosti s jeho žiadosťou o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu.

7. Dňa 29. júna 2016 krajský súd urgovoal vybavenie žiadosti z 23. júna 2016 adresovanej ústavu.

8. Dňa 14. júla 2016 bolo krajskému súdu doručené hodnotenie ústavu k žiadosti sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu.

9. Dňa 1. augusta 2016 sťažovateľ požiadal krajský súd *„o prejednanie jeho žiadosti na preradenie z väznice stredného stupňa stráženia do väznice s minimálnym stupňom stráženia“*.

10. Dňa 31. augusta 2016 krajský súd požiadal ústav o podanie vyjadrenia k žiadosti sťažovateľa o zmenu spôsobu výkonu trestu.

11. Podaním z 13. septembra 2016 ústav oznámil krajskému súdu, že nemožno vypracovať hodnotenie sťažovateľa k jeho žiadosti o zmenu spôsobu výkonu trestu, keďže vykonáva *„dva tresty v strednom stupni stráženia a v minimálnom stupni stráženia“*, a to *„pokiaľ tresty nebudú ujednotené“*.

12. Dňa 16. septembra 2016 krajský súd nariadil verejné zasadnutie na prejednanie žiadosti sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu na 5. október 2016 a zároveň dožiadaním k sp. zn. 3 Urto 4/2016 požiadal najvyšší súd o zaslanie spisu krajského súdu sp. zn. 2 Ntc 14/2015.

13. Dňa 3. októbra 2016 ústav oznámil krajskému súdu, že predvedenie sťažovateľa na verejné zasadnutie nariadené na 5. október 2016 nebude možné, keďže sťažovateľ sa nachádza v karanténe pre vírusovú hepatitídu typu A, s tým, že karanténne opatrenia budú trvať minimálne do 16. novembra 2016.

14. Dňa 5. októbra 2016 najvyšší súd oznámil krajskému súdu, že spis vedený pod sp. zn. 2 Ntc 14/2015 mu bol vrátený 7. septembra 2016 z dôvodu, že dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Ntc 14/2015 z 5. augusta 2015 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Urto 5/2015 zo 4. novembra 2015 (ktorými bolo rozhodnuté o uznaní a výkone cudzích rozhodnutí, pozn.) bolo najvyššiemu súdu predložené predčasne.

15. Dňa 25. októbra 2016 krajský súd uznesením č. k. 2 Ntc 5/2016-66 rozhodol o spoločnom spôsobe výkonu sťažovateľovi postupne uložených trestov odňatia slobody tak, že ich bude vykonávať v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

16. Dňa 21. novembra 2016 bola krajskému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu č. k. 2 Ntc 5/2016-66 z 25. októbra 2016.

17. Dňa 29. novembra 2016 ústav oznámil krajskému súdu, že sťažovateľ bol na účel ďalšieho výkonu trestu odňatia slobody preeskortovaný do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice (ďalej len „ústav Košice“).

18. Dňa 2. decembra 2016 bolo krajskému súdu v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o podmienčné prepustenie z výkonu trestu doručené hodnotenie sťažovateľa vypracované ústavom Košice.

19. Dňa 7. decembra 2016 krajský súd verejné zasadnutie k žiadosti sťažovateľa o podmienčné prepustenie odročil na neurčito s tým, že „*bude požiadaný OS Příbram ČR o podanie správy, či uznesenie tohto súdu sp. zn. 0 Pp/177/2015-82 zo dňa 25. 11. 2015 nadobudlo právoplatnosť, prípadne, ako bolo meritórne vo veci rozhodnuté*“.

20. Dňa 7. decembra 2016 bol vyššou súdnou úradníčkou krajského súdu spísaný úradný záznam, podľa ktorého bolo na Okresnom súde Příbram telefonicky zistené, že „*uznesenie Okresného súdu v Příbrami č. k. 0 Pp/177/2015-82 z 25. 11. 2015 bolo krajským súdom zrušené a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Následne predseda senátu celú vec dňa 10. 3. 2016 postúpil väznici v Leopoldove, nakoľko sa odsúdený nachádzal toho času na území Slovenskej republiky.*“. Krajskému súdu bolo následne e-mailom zaslané rozhodnutie Okresného súdu Příbram z 25. 11. 2015, ako aj zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Prahe sp. zn. 11 To 6/2016 zo 14. januára 2016.

21. Dňa 19. decembra 2016 bola krajskému súdu Okresným súdom Příbram (opätovne) postúpená žiadosť sťažovateľa o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

22. Dňa 10. januára 2017 ústav Košice krajskému súdu oznámil, že 15. januára 2016 bola na žiadosť sťažovateľa v matrike vykonaná zmena jeho priezviska na „[REDAKOVANÉ]“.

23. Dňa 24. januára 2017 sťažovateľ pri výsluchu na krajskom súde (okrem iného) uviedol, že žiada, aby sa o jeho žiadosti o podmieňané prepustenie rozhodlo ešte pred rozhodnutím o jeho sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 Ntc 5/2016-66 z 25. októbra 2016 a aby bol menovaný ako „[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]“.

24. Dňa 1. februára 2017 krajský súd na verejnom zasadnutí uznesením č. k. 2 Ntc 5/2016-120 žiadosť sťažovateľa o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Sťažovateľ proti označenému uzneseniu podal sťažnosť.

25. Dňa 27. februára 2017 sťažovateľ svoju sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu z 1. februára 2017 písomne odôvodnil.

26. Dňa 17. marca 2017 krajský súd predložil spis najvyššiemu súdu na účel rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 1. februára 2017.

27. Dňa 5. apríla 2017 najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Urtost 2/2017 ako nedôvodnú zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 1. februára 2017 a uznesením sp. zn. 6 Urtost 3/2017 ako nedôvodnú zamietol aj jeho sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu z 25. októbra 2016.

Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci v prvom rade poukazuje na svoj už opakovane vyslovený právny názor, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. K porušeniu uvedeného práva teda môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach [REDAKOVANÉ] v. Česká republika alebo [REDAKOVANÉ] v. Česká republika, obdobne I. ÚS 418/2014,

tiež napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, s'ťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd po preskúmaní veci s'ťažovateľa konštatuje, že podľa jeho názoru v napadnutom konaní zo strany krajského súdu nedošlo k priet'ahom takej ústavne relevantnej intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Uvedený záver ústavný súd vyslovuje najmä s ohľadom na výnimočnosť okolností posudzovaného prípadu, keď krajský súd rozhodoval vo veci s'ťažovateľa po jeho prevzatí na výkon trestu odňatia slobody z cudziny, pričom predmetom rozhodovania bola (aj) žiadosť s'ťažovateľa o podmienené prepustenie (pôvodne) podaná (adresovaná) súdnemu orgánu cudzieho štátu, čo si vyžadovalo zo strany krajského súdu aj zabezpečenie súčinnosti na medzinárodnej úrovni. Krajský súd sa navyše pred rozhodnutím o žiadosti s'ťažovateľa o podmienené prepustenie na slobodu najskôr musel vysporiadať s otázkou spoločného spôsobu výkonu viacerých, s'ťažovateľovi postupne uložených trestov odňatia slobody. Ústavný súd tiež prihliadol na skutočnosť, že krajský súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol (v podstate) mesiac po podaní s'ťažnosti s'ťažovateľa ústavnému súdu, keď jeho žiadosť o podmienené prepustenie na slobodu uznesením z 1. februára 2017 zamietol, pričom najvyšší súd rozhodnutie prvostupňového súdu v konečnom dôsledku ako vecne správne potvrdil (s'ťažnosť s'ťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu ako nedôvodnú zamietol, pozn.). Zohľadňujúc uvedené skutočnosti v kontexte s celkovou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd zastáva názor, že postup krajského súdu v tomto konaní nevybočil z medzí ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi postupom krajského súdu v napadnutom konaní a s'ťažovateľom namietaným porušením jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13

dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohla reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, keďže v tomto uznesení vyslovený dôvod neprijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie (jej zjavná neopodstatnenosť) je vzhľadom na podstatu námietok sťažovateľa (zbytočné preťahy v konaní) takej povahy, že by ho nebolo možné odstrániť ani potom, ako by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu. Ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi v posudzovanej veci by preto nebolo účelné a ani hospodárne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2018